

hende om de Bygninger, hvis Spir og Kupler hævede sig højest over den gyldne Støvtaage, som laa over Byen. Hver Gang han flyttede sig paa Sædet, foer det nervøst igennem hende. Den Uro, hun længe havde følt, begyndte heroppe i Ensomheden at gaa over til virkelig Frygt. Og pludseligt erklærede hun, at hun var træt og vilde hjem. Per gav sig til at gøre Forestillinger, men hun forlangte bestemt, at Vognen skulde vende og køre hende hjem.

Udenfor Hotellets Port skiltes de.

Dyhring var forlængst kommen tilbage fra sin Konsulatsvisit. Han sad i Skjorteærmer ved et Bord og skrev. Nanny kunde, idet hun kom ind, ikke se andet af ham end hans Nakkeskilning og den smalle Vesteryg; og det slog hende, hvor gammel, ja helt oldingeagtig han tog sig ud, naar man saa ham bagfra.

»Naa, er du der, min Ven!« sagde han uden at lægge Pennen og nikkede til hende over Skulderen.

Hans rolige Tone irriterede hende. Hun havde ventet sig en ganske anden Modtagelse. Selv havde hun i den sidste halve Time følt en Længsel efter ham saa stærk som aldrig før.

Nu svarede hun kort »Ja«, idet hun skilte sig af med sine Handsker og kastede dem hen paa Sengen.